



Arrest

nr. 143 343 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
Handelend inn eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn en in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 5 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partijen voeren de schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel aan. Zij voeren in het kader van deze schending de gezondheidstoestand van de moeder, de eerste verzoekende partij en die van haar vijf maanden oud zoontje aan, alsook de onmogelijkheid van de overheid in haar land van herkomst om hen te beschermen tegen de woede en levensbedreigende acties van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij. Zij stellen dat ze een schorsend beroep hebben ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van voormeld artikel 3 en het non-refoulementbeginsel zijn. Om deze stelling te benadrukken verwijzen zij naar een arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010 met nr. 206 948 en de arresten van de Raad van 8 september 2011 met nrs. 66 328 en 66 332. Tot slot geven zij aan dat andere rechten zoals steun van het OCMW, het recht op een inburgeringscursus, het recht op een arbeidskaart, het recht op een gepaste verzorging voor haar en haar zoon, in het gedrang komen door de aflevering van de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijzen de verzoekende partijen naar de reeds in het kader van haar beroep in volle rechtsmacht aangehaalde asielmotieven en volharden ze in deze elementen. De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partijen heeft uitgesproken en de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 28 oktober 2014 met nr. 132 343. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds

uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve is de kritiek van de verzoekende partijen op dit punt niet dienstig. Met het louter herhalen van dit relaas brengen zij geen nieuwe elementen aan die een ander licht op de zaak doen schijnen en een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Zij staven dit herhaalde asielaanvraag evenmin op enige wijze. Wat de gezondheidstoestand en de benodigde zorgen betreft waarop de verzoekende partijen zich beroepen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich opnieuw beperken tot louter beweringen, zonder te trachten deze te staven aan de hand van enig begin van bewijs. Daarnaast wijst de Raad er op dat het de verzoekende partijen steeds vrij staat om een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen om op deze wijze de beweerde noodzakelijke behandeling omwille van de gezondheidstoestand te doen gelden.

Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partijen evenmin verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partijen enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikken voor één van die landen.

Wat de arresten van de Raad betreft waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift, dient er nog op gewezen te worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Daarnaast maken de verzoekende partijen op generlei wijze aannemelijk dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevinden als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijzen. Specifiek wat het arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010 met nr. 206 948 betreft, dient erop te worden gewezen dat in die zaak het geval waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op grond van (oud) artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet, deze rechtsgrond nog geen gebonden bevoegdheid betrof. In casu, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, gaat het wel degelijk om een (dubbele) gebonden bevoegdheid, zodat de gemachtigde niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De kritiek van de verzoekende partijen is op dit punt derhalve niet dienstig.

Wat de “andere” rechten betreft (die hierboven reeds werden opgesomd), wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen slechts recht hebben op en kunnen genieten van deze rechten indien zij – minstens voorlopig – legaal op het grondgebied verblijven, quod non in casu. Om aanspraak te maken op deze rechten, zouden zij immers over een verblijfsrechtelijke titel moeten beschikken. Hun kritiek op dit punt is derhalve niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 23 februari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 maart 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij legt vijf nieuwe stukken neer om de medische situatie van het kind te actualiseren. Zij stelt dat Fedasil haar de toestemming heeft gegeven om in de opvangvoorziening te verblijven aangezien het kind onmogelijk kan reizen, het verblijf moet worden gewaarborgd. De verzoekende partij vraagt rekening te houden met de elementen die de artsen van de FOD hebben onderzocht. In dergelijke omstandigheden is het niet verantwoord het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren en daarom dient het bevel te worden vernietigd, minstens geschorst.”

2.4. In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de ter zitting neergelegde stukken haar de toestemming geven om in de opvangvoorziening te blijven en het verblijf daarom gewaarborgd is, dient er te worden vastgesteld dat dit betoog geen afbreuk doet aan het gestelde uit de beschikking van 9 februari 2015. Er kan worden herhaald – zoals ook al werd aangegeven in voormelde beschikking – dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. Daarnaast kan er opnieuw op worden gewezen dat het de verzoekende partij vrij staat om een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet in te dienen.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET